

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 35: monsterlen

Met Rani had ik alles goed onder controle, dat aankleden, haren kammen en tandenpoetsgebeuren. Kind vond het ook leuk en genoot ervan en dus ik ook. Met Rama was het nog makkelijker. Haren kammen? Amper nodig, zo rond zijn geboorte was de straight out of bed look helemaal de shizzle...super modebewust monster was het. Tandepoetsen was geen enkel probleem. Dus toen Hira kwam ging ik het ook vol vertrouwen en goede moed weer aan. Ik was tenslotte een Papa met ervaring. Niemand hoefde mij wat te vertellen. Het zou absoluut peanuts zijn, het is een zusje van Rani en dus zal het allemaal niet veel anders zijn. Als baby's waren Rani en Rama ook redelijk makkelijk wat aankleden betreft dus die derde keer draaide ik mn hand niet voor om. Rani was wel temperamentvol maar buiten dat ging alles me makkelijk af. Hoewel, mijn toenmalig vrouw had wel enige ervaring met baby's en ik 0,01% dus toen ik Rani voor het eerst vasthield, ja hoe moet ik dat zeggen...

Ik schrok me het apenzuur. Wat moest ik in hemelsnaam doen dit wriemelende, in 12 lagen bedekte halve alien weer stil te krijgen. Als een volmaakte Houten Klaas had ik het in bootje varen theetje drinken houding en het ding lag ergens daar in een soort basket van armen. Het enige wat ik deed was angstig van mij af staren en vooral niet bewegen. Terwijl er onder al kleren en dekens een soort gedempt gekrijs vandaan kwam was ik me al rap bewust dat er ook een tijd kwam dat deze alien een volle luier heeft en ik die moet verschonen. De eerste paar dagen gingen vlotjes en ongeschonden voorbij maar Rani haar moeder herstelde minder vlot dan ik stiekem hoopte. Ik moest nu toch echt die luier doen. Met zweet op plekken wist ik iedereen behalve mijzelf te verzekeren dat ik dit wel kon. Met klotsende zwoksels, knikkende knieën en trillende handen lepelde ik Rani als een geolied blok boomstam uit haar bed en legde haar op het aankleedkussen. Nu moest ik alleen nog maar mn armen onder haar vandaan zien te krijgen en dan die luier. Ik had het mijn ex zo vaak zien doen en wandelende computer wat ik ben cntl-c en hoefde nu alleen maar te plakken. Ik worstel mijn armen onder Rani vandaan, leg een schone luier klaar, heb ruzie met die vervloekte drukknopjes, luier los, schoonmaken, Rani plast, nogmaals schoonmaken, luier om, arghh weer die knopjes. *doet een Dora-dansje en zingt het lukte* en verschoon mijzelf. Tijd vloog en Rama ging aanzienlijk beter. Ik ben zwanger...yes!! Fijn, een kind waar ik bij voorbaat alles kan!

En toen kwam Hira.

Hira was een baby uit een boekje. Zonder plaatjes. Hira kwam uit zo'n boekje voor 16+, niet qua uiterlijk maar gedrag. Hira was een baby waar geen land mee te bezeilen was en met tranen nam ik afscheid van mijn ervaring. Met Hira begon ik op nog minder dan 0. Ik kon verdorie zo goed luiers verschoneren, chef du pampér, tandenpoetsgebeuren als een baas. Haren kammen als een malle, aankleden was altijd een hilarisch tafereel. Ik kon het allemaal. Totdat Hira. Met Hira gebeurde het allemaal wel, maar niet zoals gedacht. Luier verschoneren was in eerste plaats al een kwestie van steen-blad-schaar, simpelweg omdat het monster stonk als een bezetene. Wie won ontvluchtte het huis ook direct. Wie verloor werd vakkundig uitgelachen. Aankleden, Hira was onmogelijk. Kind wilde niets behalve omdraaien, de hele tijd. Je had uiteindelijk een arm, niet alleen je hand, je hele arm over haar heen, je andere arm probeerde je op een of andere manier een voet door de broekspijp te wurmen. Dan de andere voet en nu volgde een soort ninja beweging. De hand die eerder op haar borst lag moet nu onder haar, zo ongeveer bij haar schouders zodat je haar rechtop kon zetten. Let op, je andere arm moet ook minstens net zo snel erbij anders valt ze van de commode af. Je tilt haar op, dat was het doel en helt jezelf achterover (holle rug) zodat het op borst 'plakt'. Nu moet je zo snel mogelijk met twee handen de broek vastpakken en je schudt heel voorzichtig je kind erin. Nu kom je erachter dat je de romper was vergeten dicht te doen. Tijdens dit hele festijn heb je begeleidende muziek van Hira en dat is alles behalve mooi.

Haren kammen, ook zo'n feest. Hira is op dat soort momenten gemaakt van stuiterballen materiaal. Stilzitten kan ze niet. Ook hier brengt ze de nodige kabaal ten gehore en dat klinkt een beetje als een chimpansee die goed verkouden is en regelmatig een zwaar shaggie rookt. Dat maakt het allemaal niet makkelijker en je zit constant in gevecht met een borstel, een dot haar, je klapperende oren, je tranen en een Hira. Wanneer je met antiklitspray aan de gang gaat weet zij dat perfect te timen en spuit je dus haar ogen dicht. Nu krijg je een kruising tussen die chimpansee en een bronstige eland te verduren wat geluid betreft en fysiek ben je aan worstelen om al haar ledematen in bedwang te houden. Sinds Hira noem ik het Monsterlen. Wanneer Hira eindelijk verdoofd is met haar geluid, heb je alleen nog maar die borstel, dat haar en een stuitende Hira. Na anderhalf uur heb je dan twee vers gedraaide wikkels gevuld met nog meer klitten dan ooit tevoren.

Tandenpoetsen was ook een dingetje. Hira vond tandpasta namelijk lekkerder dan het eten en dus zet ze gerust de tube aan haar mond en poetst ze haar tanden met zeep. Die tandenborstel verdwijnt dus voor ongeveer 1,3 seconden in haar mond en daarna maakt ze net makkelijk de wc ermee schoon. Doet ze dat niet staat ze wel bij je met een lege tube; oppies! Nu dat achter de rug is volgt de magie van slapen. Bedtijd van de monsters is doorgaans iets waar elke ouder

de hele dag naar uit kijkt. Wij niet.

Hira had als bijnaam namelijk insomnia-baby. De naam laat zich wel raden waarom. Ze deed namelijk alles in bed behalve slapen. Het begon met NK trampoline springen, daarna onderdeel matras-surfen, auditie voor Linkin Park, knuffelwerpen, Groots met een zachte G in het stadion van Eindhoven en die moet vol dus graag wat harder, diepzeebedsnorkelen en als laatste het iklilniflappen concert. Wanneer het ding eindelijk sliep had ze vooraf nog even snel de herhaling ingepland op 01:53. Gelukkig maar want straks slaap ik nog...stel je eens voor.

Dat gekke gebeuren stopte eigenlijk pas toen ze hier bij Miranda en mij kwam. Ineens werd dat minder. Misschien omdat ze merkte dat wij haar savonds met bed en al in de woonkamer installeerde en ze dus geen vrijwillig publiek meer had, misschien omdat omdat ze zelf ook wel uitgekeken was op haar ritueel, wie zal het zeggen.

Monsters worden groter, dus gaat ook monsterlen wat anders betekenen. Feit is, weggaan gaat het niet. Monsterlen is toch een ding geworden wat je gaat missen als het wegvalt. Daarnaast is Monsterlaar een leuke afwisseling met commandeur du terreur.